

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404955312/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

som hos Hørdyren saac, at hans Luber vibrerede, og at Teaterne stode i hans
 store, gjennemboende Øine. Nielsen spillede Correggio. Da han ved Styk-
 kets første Forestilling* efter en af Scenerne barer Barnet ud paa sine
 Arme, kyssede han mig, da vi kom ud, idet han satte mig ned paa Gulvet,
 5 og sagde: „Det gik jo godt, mit søde Barn, horte du de mange Klap, du
 fik?“ Heraf lærte jeg, at jeg havde faaet Klap, thi indtil da havde jeg ikke
 tænkt paa, om dette gjaldt mig eller en Anden. Fra nu af tyede man til
 mig, hver Gang man i Skuespillet trængte til et Barn for at udføre Børne-
 roller; jeg var smaaledes ofte med, snart som Pige, snart som Dreng, snart
 10 som Engel, snart som Trold, og Gud veed hvad. En lille Episode paa en
 af Præserne kan jeg ikke undlade at fortælle, da jeg saa trofast har gjort
 den i min Erindring. „Cendrillon“ skulde gaa, og jeg blev tilsagt til Prøve
 for at udføre en af de smaa Engle, der bærer Cendrillon ind under Drøm-
 men. Det var i Vinterens Hjerter og overmaade koldt. Jeg stod i min tynde
 15 Dansedragt, med den bare Hals og de bare Arme og frøs forskrækkeligt. Da
 kom den nydelige Madam Zinck, der udførte Cendrillons Rolle og havde
 bemærket, at jeg ordentligt rystede af Kulde, hen til mig og sagde: „Hvor
 din lille Stakkel fryser! Kom, jeg skal varme dig.“ Og nu aabnede hun sin
 Kaabe, der var foret med Pelsværk, og puttede mig ind under den, idet hun
 20 slog den sammen om mig, saa jeg var skjult fra Hoved til Fod. Jeg glem-
 mer aldrig det Øjeblik, da jeg stod derinde — den velgjørende Varme,
 Åren af at staa saa tæt op til hende bragte mit Hjerte til at banke af
 Glæde og Taknemmelighed over en Venlighed, hvortil jeg var saa lidt vant.
 Jeg turde af Ærbødighed og Ærefrygt næppe drøge Aande. Dette lille men-
 25 neskefærlige Træk af hende har gjort, at jeg mit øvrige Liv har mindet
 hende med Hengivenhed og Taknemmelighed.

HJEMMET.

Jeg fortsatte nu min daglige Gang paa Danseskolen, hvor jeg stadig var
 udsat for nye Ydmygelser af forskjellig Art; især vare de ulykkelige simple
 20 Klæder, som jeg var iført, bestandig Stoff til Latter for de andre Børn; og
 Udsigten til, at dette kunde blive hedre, var mindre end nogenstunde. Fat-
 tigere og fattigere bleve mine Forældre, saa de endogsaa saae sig nødsagede
 til at flytte fra Brogaden til en endnu ringere Leilighed. Kort Tid før dette
 skete, hændte der Noget, der ikke bidrog lidet til at forbitre mig min Børn-
 25 dom. En Dag, da min Søster Anselie og jeg vare ene i vor Dagligstue og ud-

* 14de Maj 1823.

farte en af vore „Balletter“, sank hun pludseligt paa Knæ og droiede Hovedet saa forferdeligt, at jeg udbrød: „Fy, hvor det er stygt! Lad dog være!“ Tid min Forundring svarede hun mig ikke, men sank om paa Gulvet i det frygteligste Kramposlag. Jeg raabte nu om Hjælp, og min stakkels Moder fik da til al sin øvrige Kummer den nye Sorg, at have et Barn med en saa rædsomt Sygdom, en Sygdom, der aldrig siden forlod det tilsyndeladende sunde og blomstrende Barn. Imidlertid haabede man bestandigt, at det skulde fortage sig; hun vedblev derfor at gaa paa Danseskolen, og det blev mit Hverv at passe paa hende tidligt og sildigt. Ofte, naar vi gik fra eller til Theatret, fik hun det pludseligt paa Gaden, hvor hun, liggende paa Brostene, til min store Angest og Forferdelse samlede de Forbigaaende om sig. Men jeg kan nu ikke andet end forundre mig over den Aandsnærværelse, som jeg lille Pige ved slige Leiligheder lagde for Dagen. Med fuldkommen Ro og Besindighed gjorde jeg Alt, hvad der var at gjøre, taus, som sædvanligt. Min stakkels Søster og jeg vare usskilnelige. Vi gik altid sammen, vi sov i samme Seng; thi intet Øjeblik turde hun være uden Opsigt. Vi holdt saa meget af hinanden, at Ingen af os kunde falde i Søvn om Aftenen, naar vi ikke holdt hinanden i Haanden. Dette var Lykken i denne Ulykke. Hun led mig som en yngre Søster lyder den ældre, og ungten der kun var et Aars Forskel i vor Alder, var jeg dog en Autoritet for hende; det var mere min Alvor end min Alder, der gjorde mig til det. Man taler saa meget om Opdragelsen, — jeg tror, der gives Naturer, for hvem det er en Lykke ganske at være overladt til sig selv — og en saadan Natur var vistnok jeg. Der behøvedes saa lidt til at vække mig i de forskjelligste Retninger. Saaledes erindrer jeg, at jeg en Aften i min tidligste Barndom var syg, og at min Moder for at berolige mig tog mig op til sig i Sengen. Her hørte jeg nu for første Gang, at hun led en stille Bøn til Gud. Da hun var tysk af Fødsel, had hun i det tyske Sprog, et Sprog, som vi Børn ved dagligt at høre vore Forældre tale det indbyrdes sammen foretog lige saa godt som Dansk. Denne Bøn gjorde et saa mægtigt Indtryk paa min unge Sjel, at jeg nok tør sige, den vakte min Religiositet for hele Livet. Jeg sov herefter aldrig ind nogen Aften uden Bøn; og saa udsættelig var Erindringen herom, at jeg fra den Tid af har maattet begynde min Aftenbøn med de samme Ord, hvormed min Moder hin Aften begynde sin: „Altmægtige Gud!“

I stor Fattigdom flyttede nu mine Forældre fra Brogaden hen i „Hvalvingen“ ved Nicolai Tazim, næsten heruvede Alt, hvad de eiede, holket af Verten var taget for Husleie, som de ikke saae sig istand til at betale. Min to Brødre kom nu i Lære. En Søster og en Brøder havde alt i flere Aar været i Huset hos min Moders Søster (hende som flygtede med fra Frankfurt og nu var gift og etableret i Stubbekjøbing paa Falster). Min sølste

Søster stod i Begreb med at gifte sig med en Copist i det daværende Rente-kammer. To Børn havde mine Forældre mistet ved Doden. Der var altså kun os to yngste Børn tilbage i Hjemmet. Den nye Bolig, vi drog ind i, var saa slet og ubehagelig som muligt. En Scene i dette usle Hjem staa 5 endnu levende for min Phantasi. Min ældste Søster, der, saa ung hun var, i fuldt Maal havde delt mine Forældres Modgang og Sorger, blev en Dag pyntet som Brud. Jeg stod med opspilede Øine og betragtede den blomstrende Pige mod den grønne Myrthekrans paa det glansende Haaar og den simple, hvide, klære Kjole, der saa smukt klædte hendes høie, slanke Figur. 10 „Nu er du jo ganske færdig," sagde jeg, idet jeg ikke vovede at røre ved hende af Frygt for at krølle den paaene Kjole. „Ak nei," svarode hun med Tøser i Øinene, „jeg mangler Knappensale for at blive ganske færdig, men Moder siger, at hun ikke kan give mig et Par Skilling dertil; jeg maa altså vente, til min Kjereste kommer for at afløste mig." Kort efter kom Brudgommen kjørende for at afhente hende, gav med god Mine et Par Skilling til Knappensale og kjørte saa hort med sin Brud, for hvis Paaskindtag han naturligvis havde maattet sørge fra Top til Taa. Det var et fuldkomment Inclinationsparti fra begges Sider, saa de steg i Vagnen med glade Ansigter. Vi Andre i Hjemmet mærkede ikke til nogen som helst Fes, Ingen 20 af os var med i Kirken. Efter Vielsen kjørte Brud og Brudgom hjem til hans Forældre, der førte et zirligt Haas, men ikke med den bedste Mine modtog den fattige og simple Svigerdatter, som de dog forresten vare gode og hjælpsomme imod. Min Søsters nye lille Hjem, som Svigerforældrene havde meubleret, forekom mig som et Himmerig; jeg syntes, at Alt var pragtfuldt og herligt der. Siden har jeg indset, at hele Pragten bestod i Renlighed og Hyggelighed. Et Aarstid efter fik min Søster en lille Datter, og fra den Tid af udgjorde dette Hjem og især det lille Barn min eneste Glæde.

Ved vor nye Bolig i Hvelvingen laa en lille Fluds tæt ved Nicolai Taarn, som af alle Børn i Nabolaget blev benyttet til Legeplads. Amalie og jeg 20 blandede os ofte i disse Lege, jeg dog mest som Tilskuer, thi jeg havde intet Talent til at lege med andre Børn, hvorfor jeg gjerne stod tilovers og som en Fremmed imellem dem. Amalie derimod var Alles Veninde og en ypperlig Legekammerat. Som vi en Dag vare midt i Lege, stod pludseligt Herman ved min Side og betragtede mig, som om han var ivrig, om det ogsaa virkelig var mig. „Staar du her paa Gaden?" sagde han, „følg mig hjem til dine Forældre." Han tog os nu Begge ved Haanden, og skamfulde over, at han havde set os saaledes paa Gaden, fulgte vi ham op i vor fat- 35 tige Bolig. Her talte han længe med min Moder, og jeg hørte ham sige, det skikkede sig ikke, at vi løb om paa Gaden mellem alle Slags Børn. Nu til- 40 bed han atter at begynde den afbrudte Undervisning og gjorde mig en

Mangde Spørgsmaal, hvilke min Søster Amalie besvarede. Han betragtede mig længe og nøie, klappede mig paa Kinder, varmede mine Hænder, der var bleve af Kulde, i sine, medens jeg stod uheldig med nedslagne Øine ved hans Side. Sagen var, at jeg altid havde en Følelse af Skamfuldhed, hvorefter vidste jeg selv ikke ret. I Samtalens Gang spurgte han os, om vi havde Lyst til at lære Musik? Amalie bandede sig frimodigt til ham og sagde: „Jo, det var deilig! Men vi have Intet Claver.“ — „Jeg skal leie et til Fader og lade bringe herop; og selv kan jeg lære Eder, hvad I behave i Forsøingen.“ Nogle Dage efter kom virkelig et Claver, og jeg erindrer endnu, hvor forunderligt det blankt pølerede Mahel stak af imod vort øvrige Bo- 10 have. Herman kom nu flere Gange om Ugen, læste, skrev og spillede med os; bragte os alle Slags smaa Gaver, ogsaa Mad og Frugt; sørgede for Sko m. m. til os og var som en Fader imod os stakkels forkomne og forsømte Børn. Hvad Under da, at vi hang ved ham med al barnlig Uskyldighed? Naar han kom, løb min Søster om hans Hals. Ofte satte han os hver paa 15 sit Knaa, fortalte os Historier og udfittede os om vort smaa Ønsker, som han da strax opfyldte. Ogsaa heri var jeg meget tilbageholden, min Søster sagde ofte til ham: „Nu skal jeg sige dig, hvad Hanne ønsker.“ Naar han saa paa denne Maade kom til Kandskab derom, betredede han mig min Taus- 20 hal og Tilbageholdenhed. Claveret gjorde Især Amalie lykkelig; ofte sad hun hele Timer og klimprede derpaa til stor Glæde for min Fader, der stolt og rørt lyttede til, naar hun med sin klare Stemme sang, saa det ringede igjen. Der opstod paa denne Maade af sig selv et Ærbødighedsforhold fra mine Forældres Side mod deres Børns Velgjører, saa at de Intet kunde fore- 25 tage med os uden hans Villie og Vidende.

Saaledes gik nogle Aar hen. Imidlertid sank mine Forældre dybere og dybere ned i Armod, saa de tilsluttet ikke vidste, hvorledes de skulde subsi- 30 stere. Hidindtil havde min Fader styret Alt i Huset, og Alt var gaaet efter hans Villie. Hans lette Character havde uregelmæssigt været Skyld i, at vi nu belandt os paa dette Punkt. Min Moder derimod var en usmindelig kresflig og virksom Natur. Mine Brodre vare vel komne i Lære, men de skulde dog have Klæder og Renslighed hjemme. Sammel Gjæld skulde betales, den aarlige Husleie, de daglige Udgifter til Livets Ophold skulde tilveiebringes, og Intet fandtes hertil, saa at var Tilstand var aldeles forvovlet. Saa ung 35 jeg var, følte jeg alt Dette dybt, og i min Attenaar knæpde jeg mine Hænder fastere og inderligere ved de Ord i mit Fadersvar: „Giv os i Dag vort daglige Brød!“

Min Fader var en høj, smuk, velskabt Mand med et nobelt Udseende. Som streng Katholik var han gjenstrængt af al den Romantik, der ofte i høj Grad hænger sammen med denne Tro. Fremmede fik altid paa Grund af 40

hans nettes, belevede Væsen Gødbed for ham; han var heller ikke uden boglig
 Dannelse. Han havde naturlig Sans for al Kunst; Musik og Poesi gjorde
 ham stor Glæde, og aldrig kunde vi Børn fornøje ham mere end ved at reci-
 5 tere et eller andet Digt eller synge for ham; da var han lykkelig, og Taa-
 rerne stode af Henrykkelse i hans Øine. Der var tillige noget Genreust i
 hans Character, det, skjøndt det var fornuft med en ikke ringe Del Letsindig-
 hed, klædte ham godt og gav ham — om jeg saa maa sige — noget Før-
 nemt*. Ogsaa havde han et vist Talent til i sine lærvelige Klæder at bevare
 10 Næthed og Renlighed, og hverledes det end gik, maatte min Moder sørge
 for, at han til bestemt Tid fik rent Linøed udleveret. Da kunde han staa
 hele Timer for at ordne sit Haar og børste sine Klæder. Hver Sendag, naar
 disse Toilette var færdigt, vandrede han i høitidelig Stemning med sin
 latinske Psalmehog til det katolske Capel. Min Moder fulgte aldrig med,
 men arbejdede ufortrødent Sendag som Hverdag. Vi Børn vare jo eller
 15 Landets Løve debte i den protestantiske Tro, men da min Moder aldrig gik
 i Kirke, kom vi Børn der heller ikke. Desuagtet havde min Moder dog et
 gudfrygtigt Sind, had flittigt til Gud, og vor Herre Jesu Navn lod ofte fra
 hendes Læber til os Børn til Advarsel og Formaning. At hun lærte til den
 lutherske Kirke som alle vi Børn, ansaa vi som givet.

20 Min Moder var en høit mærkelig og eiendommelig Natur med Kæmpe-
 energi og Udholdenhed. Hun var i Bestiddelse af et overordentlig skarpt Blik
 til at gennemskue og bedømme andre Mennesker, og det med en Hurtighed,
 en Sikkerhed, der ikke kunde andet end forundre, saa at faa Mennesker vilde
 kunne rose sig af at have narret hende. Undertiden havde hun Forudfølelser
 25 og Anelser om, hvad der vilde ske, og meget sjældent slog hendes Anelser
 eller Forudsigelser da fejl. Hun var overordentlig livlig og bevægelig og
 havde altid sin egen originsle Maade at udtrykke sig paa, manglede aldrig
 Stof til Samtale og var som oftest fuldlig, naar hun ønskede at vinde Nogen
 for sine Interesser, lod sig hurtigt og let opvandre, men var i Grunden et
 30 tungt, tænkefuldt Cornyt — en Egenskab, som vist var min Arv efter hende.
 Hun havde en forbausende Hukommelse, og mærkeligt var det, at hun, som
 paa Grund af sin tidlige Flugt fra sit Fødrenehus hverken kunde læse eller
 skrive — en Forsømmelse, hun aldrig senere havde Leilighed til at ind-
 hente —, dog vidste saa meget, som hun ofte meddelte os Børn, der aldrig
 35 vare gladere, end naar hun paa sin livlige Maade fortalte snart Træk af
 Historien, snart hvad der var medt hende selv i Hjemmet og senere. Saa-
 ledes paastod hun, at hun en Aften paa sin Flugt havde været i et Theater

* Det af Oehlenschläger benyttede Sagn om Reichmuth von Adocht for-
 talte han som passeret i hans Slægt.

og søt „Hamlet“ opført, og vist var det, at hun, naar hun var i godt Humour, reciterede flere Repliker af denne Tragædie, der var bleven hende uforglemmelig. Hun havde et utroligt Forraad af fortrinlige Ordsprog, som hun anvendte ganske ypperligt i Samtalens Gang, altid med de Forord: „Min Moder søgte —“. Naar man nu betænker, at hun som et Barn paa 11 Aar mistede denne Moder, da var det jo forbausende, at dette Barn virkelig i sin Hukommelse havde bevaret Mindet om disse Ordsprog, der mere eller mindre skjulte en sand Folkevisdom. 5

At se mig spille udgjorde begge mine Forældres Glæde og Stolthed, og jeg havde især min Moder mistænkt for, at hun, naar hun var i Theatret 10 en enkelt Gang, ikke kunde lade være at tilkjendegive sig som min Moder for dem, der sad hende nærmest. Saaledes fortaltes der, at hun en Aften, da jeg som gift Kone spillede, havde svaret en Dame, der sad ved Siden af hende, og som havde ytret: „Deres Datter er dog et særkeligt Menneske!“ - „Min Datter er intet Menneske, hun er et Væsen.“ Dette Svar løb til min 15 store Sorg Byen rundt.

At min Moders enevigske Natur og Arbeidskraft ideligt blev standset ved min Faders Letsindighed, idet hun ikke kunde faa ham til at tage alvorligt fat paa Et eller Andet, der kunde forbedre deres trykkede Kaar, og at dette 20 tilsidst gjorde hende rent fortvivlet, var jo naturligt. Omstider kom da ogsaa en afgjørende Crisis.

Nuget af det Første, der mødte os i vor nye Bolig, var nemlig, at to Retsbetjente kom og skrevte Alt op, hvad vi endnu eiede; en Creditor havde lægt Beslag paa det Hele. Jeg glemmer aldrig min Skræk og Rædsel ved disse Menneskers Komme. Jeg vidste ikke, forstod ikke, hvad dette havde at 25 betyde, men troede, at vi Alle skulde i Fængsel. Jeg sad i en Krog paa en Skammel og rystede over hele mit Legeme. Det beroligede mig dog noget at se min Moder gaa kjækt omkring med Retsbetjentene og besvare deres Spørgsmaal, uden at det sære ud, som om hun var angrebet af, hvad der skete, men snarere, som om hun havde ventet dette Besøg. Min Fader der- 30 imod sad taus og blev og saa meget nedslaaet og skuffet ud. De Betjentene endelig fjernede sig med den store Bog under Armen, hvori de havde optegnet Alt, og vi atter vare ene, saaa min Moder med en Blanding af Trods og Stolthed hen til min Fader, idet hun sagde: „Hidtil har du raadet, og saa vidt har du bragt os. Et halvt Aar endnu paa denne Vis, og vi og dine 35 Børn have kun tilbage at komme under Fattigvæsenet. Fre i Dag af raader jeg, og du skal se, Alt skal blive anderledes.“ Min Fader svarede vredt og trodsigt: „Vær saa god! Lad os da se, hvorledes du vil bære dig ad.“ Nu gik min Moder til en gammel Bekjendt af hende og min Fader, en Traadhandler Körner, bad ham at forstærkke hende med en Sum Penge, hvorefter 40

hun kunde begynde et Efterv, og forsikrede ham, hun vilde arbejde Dag
 og Nat, indtil hun kunde tilbagebetale ham hans Tilgodehavende. „Jeg kjen-
 der Dem som en stræbsom Kone.“ lod hane Svar, „og De skal faa Pen-
 gene.“ Ifan fæstede nu en større Leilighed, i Pilstræde Nr. 124 i Stuen. Det
 5 var faldet hende ind, at hun forstod at tilhøre en Del tyske Retter, som
 ikke vare synderligt kjendte her, i det mindste ikke saaledes tilfældt. Det
 bestod i paa en egen Maaide at sælde Kjød, at nedlægge Ildkødd, Smitebø-
 ner, Lagengurker og især i at koge sorte og hvide Polser. Disse Sager satte
 hun nu i Avisen, at de vare at faa saa vel i som ude af Huset. Og virkelig
 10 blev der et totalt Omslag i vor Stilling. Folk strømmede til for at kjøbe,
 og dette steg efterhaanden i en saadan Grad, at de ofte stode langs ad Træ-
 pær og Gangen i Rækker som udenfor et Theater. Om Sommeren havde hun
 et Telt i Byrghaven for ogsaa paa denne Aarstid at have en Indtægt. „Jeg
 vil ikke tigge,“ plejede hun at sige, „men arbejde.“ Med en magelos Flid
 15 besørgede hun og en Pige det hele Arholde i Wintermaanederne. Efter Da-
 gens Travlhed kan jeg endnu se min stakkels Moder sidde træt, hed og ud-
 mattet ved et lille Bord og lægge alle disse Rigsdalere, Marker, Otteskillin-
 ger og Fireskillinger hver i sin Række, og tilsidst stryge dem ned i Haan-
 den og lukke dem ind i en gammel Kommodeskuffe, tage Nøglen af og putte
 20 den til sig. Desværre havde dette imidlertid en Virkning paa min Fæder, som
 maaske var let nok forklarlig, men ikke desmindre blev en ny Kilde til Sorg
 og Skam for os Alle. Han forfaldt nemlig mere og mere til stærke Drikke
 for saaledes at skaffe sig selv Glemsel af de Kaar, under hvilke han levede,
 og vel ogsaa fristet af den Næringsvei, han i saa mange Aar havde drevet.
 23 Deraf opstod da atter mange pinlige Scener, og vi Børn oplevede Timer og
 Dage, som jeg vil bede Gud bevare ethvert Barn for at opleve.
 „Dug. Ira den ringeste Vras kan man hæve sig til Himlen.“ Og jeg
 havede mig ofte til Himlen fra min ringe Vras. Ikke alene i Bonnen,
 men gjennem min Phantasi befolkede jeg en Verden om mig af dejlige Sik-
 30 kelsler, af skjønne Boliger og Have, hvorfra Englene smaa, søde Ansigter
 tittede ud til mig mellem Grenene, og hvor Blomsternes Farvepragt frydede
 mit Øie. Ofte var jeg lykkelig i disse Sværmeri, saa lykkelig, at de mørke
 Skygger i mit Hjem forsvandt for den Verden, jeg i mine Drømme levede i.
 Jeg var ved denne Tid omtrent 12 Aar. Hermed kom som sædvanligt og
 35 læste og skrev med min Søster og mig, og i disse Timer var der Stilhed i
 Huset, da begge mine Forsældre ønskede at staa i et godt Lys for ham, hvis
 Godhed mod deres Børn de vel følte Vigtigheden af. En Dag, da min Søster
 og jeg sad i vort lille Hul, hørte jeg en Samtale i Gjestestuen med min
 Fæder om mig. En af Gjæsterne sagde, at han havde set mig danse paa Thea-
 40 tret; „men er det sandt?“ vedblev han. „at det Børn alt er forlovet med en

gammel Mand, som skal komme saa meget her hos Dem?" — „Ja," svarede
 min Fader, „vi vide jo ikke saa rigtig, hvad hans Hensigt er; han er jo
 endnu kun et Barn, men det bliver vel sagtens dørtil engang." Jeg kan aldrig
 glemme dette Øjeblik. Som om en Slange havde bidt mig, foor jeg op, greb
 min Søster om Armen og udbrød: „Hørte du, hvad de sagde derinde?" —
 „Ja, vist hørte jeg det," svarede hun og skoggerlo. Jeg kastede mig ned paa
 Gulvet og brast i den heftigste Grand. „Men Hanne dog!" raabte hun. „Er
 du gal? Hvad vil du fryde dig om det Vrev!" Jeg blev liggende uden at
 svare. Hun var et Øjeblik efter midt i sin Leg med sine mange Dukker, over-
 ladeende mig til min Smerte — en Smerte, jeg ikke selv ret kunde forklare
 mig. Men uden at kunne gjøre mig klart Bede for det, havde dette Forhold
 ofte forekommet mig unaturligt. Herman gjorde en Hemmelighed af sit Be-
 kjendtskab til os, det var tydeligt og mangt et uforstaaet Ord af Fremmede
 havde ladet mig ane, at der i dette Forhold var noget, de misbilligede, noget
 der ikke var, som det skulde være. En Følelse af dyb Skam overvældede
 mig derfor ved denne Tale i Gæstestuen, jeg syntes, at fra dette Øjeblik
 maatte Alle paa Fingre ud mig. Jeg troede nu at have fundet Nøglen til
 den Ringesagt, som det forekom mig, Alle viste mig. Jeg grublede og grub-
 lede, om dette virkelig skulde være Hermans og mine Forældres Mening
 mod mig. „Derfor kommer han altsaa her! Derfor er han saa god! Derfor
 — — derfor — —" og denne Grublen gik i det Uendelige. Jeg skjælvede
 ved Tanken om, at jeg atter skulde se ham — hvorledes jeg da skulde være
 imod ham? Jeg var aldeles fortvivlet. Mit alvorlige, tilbagesrukne Sind
 gjorde, at jeg beholdt Alt hos mig selv. Om det havde gjeldt mit Liv, havde
 jeg ikke formaaet at bringe et Ord derom over mine Læber. Det forekom
 mig, at jeg var solgt, vansret — jeg bad inderligt til Gud, at han vilde tage
 mig til sig. Havde jeg før været taus, mørk, indeluttet i mig selv, var jeg
 fra dette Øjeblik af aldeles sky for Alle. Dag og Nat nagede denne Sorg
 paa mig. Naar Fremmede undertiden ytrede: „Hvor det stakkels Barn ser
 bleg og daarlig ud!" strømmede Taarerne strax ned ad mine Kinder: Ingen
 vidste, at jeg bar paa en Vægt, som vilde have knæet mangen en Ældre og
 Fornuftigere. Et stakkels Barns Sorg er paafligere end den Voxnes, da det
 mangler Fornuft til at tale sig selv tilrette og Kraft til at tage en Beslut-
 ning. Hvor lykkeligt er dog det Barn, der kan kaste sig om sin Moders Hals
 og her hente Raad, Trøst og Beroligelse. At denne min Smerte ikke var en
 barnagtig Indbildning, følte jeg mig overbevist om. Da Herman neste Gang
 besøgte os, rakte han os som sødvarligt Haand og Mund til Goddag. Jeg
 traskede et Skridt tilbage. Han studsede, saac paa mig og sagde: „Vil du ikke
 sige mig Goddag? Hvor du ser bleg ud — hvad er der paaferde?" Jeg stod
 stiv som en Statue. Min Moder blev nu fortæret, greb mig med Heftighed

ved Haanden, førte mig hen til ham og sagde: „Sig strax Goddag!“ —
 „Nei!“ raabte Herman, „saaledes man De ikke omgaaes hende!“ — „Er du
 vred paa mig?“ sagde han nu i en saa god og sm Tone, idet han saae mig
 5 kjaerligt og venodigt ind i Øjnene. Tus men voolig rakte jeg ham nu min
 Haand. „Han har grædt hele Dagen i Gaar!“ sagde nu min Søster. „Gud
 veed, hvad der feiler hende?“ Herman saae atter paa mig stivt og længe,
 faldt i dybe Tanker, og et Øjeblik efter greb han sin Hat og gik, idet han
 kort men vendigt sagde Parvel. Min Moder fulgte ham ud, hvilket ellers var
 min Beslilling. De bleve staaende en Tid udenfor Døren, og jeg horte ham
 10 sige: „Nei, nei, vist ikke; De maa omgaaes lidt varligt med dette Barn; han
 er ikke som andre Børn.“ Da min Moder atter kom ind, sagde hun, at jeg
 maatte skamme mig at høre mig saaledes ad med et Menneske, der viste min
 Søster og mig saa megen Godhed, og at jeg fortjente, han aldrig kom her
 mere. Næste Morgen gik vi vor sædvanlige Gang til Danseskolen. Da vi kom
 15 paa Slotspladsen, saae jeg til min Skrak alt i Afstand Herman stille hen
 imod os. Da han var kommen hen til os, sagde han et Par venlige Ord, saae
 vist paa mig og forlød os. Dette -- som han vilde have, vi skulde tro --
 tilfældige Møde gjentog sig nu til min Sorg næsten hver Morgen. Jeg saae
 skamfuld til Siderne og tænkte: „Mon Nogen saae ham tale til mig?“ Med
 20 et beklemmt Hjerte ankum jeg paa Danseskolen, hvor de lette Høp contra-
 stredt med den Gaatervægt, som hvilede paa mit Bryst og i min Sjæl.

MIN FØRSTE KUNSTREISE.

Den godmodige Solodanser Dahlén havde alt i længere Tid ophørt at
 være Danselærer paa Skolen, og Solodanser L. var traaet i hans Sted. Dette
 25 Menneske udøvede et Tyranni over os stakkels Børn, som havde Fynd og
 Klem. Da Andrea og jeg vare de mest lovende Talenter paa Skolen, var
 hans Opmarksomhed især henvendt paa os. Hun var imidlertid meget bedre
 stillet end jeg; dels fordi hun stod over mig i Dans, dels fordi hun var Børn
 af mere velhavende Forældre end jeg, og dels fordi hun var mere kjaek paa
 30 det og ikke fandt sig taalmodig i Alt, saaledes som jeg tause og forknytte
 Barn. Hun tog rask til Gjenmæle, naar hun blev foruøstet; og desuden tror
 jeg, at den gode Dansemester havde fattet en særegen Godhed for den smukke
 og kokette Pige. Det hændtes derfor ikke sjelden, at hans fine, tynde Spansk-
 rørstok udøvede sine Kommandoslag paa mig for de Feil, hun gjorde sig
 35 skyldig i; thi Stokken skulde bruges for at indgyde os Respect, og han
 havde ikke Mod til at ramme hende dermed, thi da var han sikker paa et
 surt Ansigt i flere Dage og tielt paa nærtlige Svar, der satte ham i Forlegen-